

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE BANDIETEN VAN MARSEILLE

N° 2740

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De bandieten van Marseille

HOOFDSTUK I .

ONRUST IN MARSEILLE

Het was ongeveer twee uur in de middag, toen een luxueuze Rolls Royce, Marseille binnenreed uit de richting van Toulon.

Achter het stuur zat een stevig gebouwde kerel, die, te oordelen naar het formaat van zijn handen en naar de breedte van zijn borst, over een meer dan gewone lichaamskracht moest beschikken. Het gladgeschoren, brede gezicht, waarin twee blauwe ogen vrolijk de wereld inkeken, was zeker niet dat van een Fransman, want het vertoonde sterke Angel-Saksische trekken.

Op de achterbank van de auto zaten twee mannen die zowel in uiterlijk als in leeftijd, tamelijk veel van elkaar verschilden.

De oudste was vrij lang, breed in de schouders, maar smal van middel, en hij had een energiek gezicht met door-dringende grijze ogen.

Zijn metgezel daarentegen had een rond, blozend gezicht en zijn ogen hadden die eigenaardig blauwe kleur, die men veel aantreft bij de Schotten in het hooggebergte.

De oudste van de twee mannen was

Lord Edward Lister, alias John Raffles, de geheimzinnige, stoutmoedige gentleman-inbreker; zijn metgezel was zijn trouwe vriend Charles Brand, een van de weinige personen, die de ware identiteit van Raffles kenden.

Sinds een paar weken was Raffles in het zuiden van Frankrijk, en aanvankelijk was hij van plan geweest, daar een maand rust te nemen, na een bijna eindeloze reeks avonturen, die veel van zijn krachten en zijn zenuwen hadden gevegd.

Een van zijn laatste ondernemingen had hem naar Italië gebracht, en toen ook deze zaak gunstig af was gewikkeld, had hij aan James Henderson, zijn trouwe chauffeur, die in Londen was achtergebleven, een telegram gestuurd, waarin hij hem vroeg met een van de auto's naar Rome te komen, daar hij van plan was in korte dagreizen met de auto weer terug te rijden en overal te rusten, waar de omgeving hem lokte.

In Italië was alles nog goed gegaan en de twee reizigers hadden ruim een week gedaan over de afstand van Rome tot aan de Franse grens.

Maar toen was een voetverstukking van Brand de aanleiding geweest tot een nieuw, geheimzinnig en volkomen onverwacht avontuur, dat Raffles weliswaar geen geldelijk voordeel had opgeleverd, maar dat hem toch de diepe dankbaarheid had doen verwerven van een Franse adellijke familie, die hij had geholpen op een manier die een man van eer nimmer kan vergeten. Raffles en Brand hadden een volle week gewoond op het kasteel van de familie, die zij zo gelukkig hadden gemaakt, maar daarna had de rusteloze aard van de Grote Onbekende hem weer verder gedreven en hij had afscheid genomen van de dankbare oude mensen.

Brand was helemaal hersteld van zijn enkelverstukking, die zulke onverwachte gevolgen had gehad en daarna was het drietal weer verder gereisd.

Zonder zich te haasten, was Raffles over Toulon in westelijke richting verder getrokken, steeds de kust volgende van de prachtige Middellandse Zee, die nu, laat in de lente, op haar mooist was.

Drie dagen waren de reizigers in La Cadière gebleven, een plaatsje midden in het gebergte en met zo'n heerlijke omgeving, als men zelfs in deze verrukkelijke streek maar weinig vindt.

Toen ging het echter weer verder en na twee dagen in Cassis te hebben doorgebracht, een klein leuk badplaatsje, waren zij weer vertrokken.

Vrij laat in de ochtend van die dag was de auto Cassis uitgereden en met een kalm gangetje, tot wanhoop van Henderson, die niet begreep hoe men maar vijftig kilometer kon rijden met een auto, die met het grootste gemak honderdvijftig kon halen, had Raffles de prachtige wagen langs de strandweg gestuurd en verder over eenzame wegen, die eigenlijk voor een auto niet erg geschikt waren, naar Marseille, de grote koopmansstad aan de Middellandse Zee.

Al lang van te voren had hij daar kamers besproken in een groot hotel aan de beroemde Cannebière, de kade, waarop de Marseillanen even trots zijn, zo niet trotser dan de Parijzenaars op hun grote Boulevards.

De inwoners van deze zuidelijke havenstad staan trouwens bekend om hun trots op hun geboortestad en bekend is de uitspraak van die Marseillanen, die in zijn eigenaardig zuidelijk dialect uitriep: « Si Paris y avé sa Cannebière, Paris seré oune p'tit Marseille! » *)

Inderdaad is de Cannebière een buitengewoon schilderachtige plek en ongetwijfeld een van de mooiste kaden ter wereld. Zij ligt hoog, is in een halve cirkel aangelegd en vandaar heeft men een prachtig uitzicht over de hele binnenhaven.

Het hotel waar Raffles kamers besproken had, lag op een van de mooiste gedeeltes en men vond daar eveneens de kantoren van de grote rederijen, vemen en handelsondernemingen.

Raffles, die hier goed weg wist, reed zonder een enkele maal de weg te hoeven vragen naar het hotel, waar de

*) Si Paris y avait une Cannebière, Paris serait une petite Marseille! (Als Parijs een Cannebière had, zou Parijs een klein Marseille zijn.)

wagen neergezet werd in de grote, goedverlichte garage en dadelijk begon Henderson zich bezig te houden met het nakijken van de wagen en met het poetsen daarvan.

Want na Raffles, die hij letterlijk verafgoedde, en na Charles Brand, hield Henderson ongetwijfeld het allermeeest van zijn auto's.

Hij verzorgde de auto's van Raffles als troetelkindjes en hij zou er nooit aan denken, zelf rust te nemen, al was hij nog zo moe, voordat hij zich overtuigd had, dat alle schroefjes, alle moertjes op hun plaats zaten en dat de wagen desnoods onmiddellijk weer gebruikt kon worden.

Terwijl Henderson dus in de garage verdween en zich met de grootste moeite verstaanbaar maakte aan een monteur, die zelfs door een Parijzenaar moeilijk zou worden verstaan, gingen Raffles en Brand naar hun kamers, die door een tussendeur met elkaar in verbinding stonden, om zich daar een beetje op te frissen.

Het bleek, dat men Raffles een hoekkamer had gegeven, die met twee ramen uitkeek op een tamelijk groot plein, met het derde raam op de haven.

— Waar zullen wij eten? vroeg Brand, die zijn koffer had opengemaakt, die net door een kelner was binnengebracht, en daaruit een schoon overhemd nam.

— Er is een heel aardig restaurant op het grote marktplein, Charles, waar je, als je er tenminste trek in hebt, alle specialiteiten kunt krijgen, waar de Marseilleanen dol op zijn.

— Werken zij nog altijd zo druk met olijfolie? vroeg Brand, terwijl hij een vies gezicht trok.

— Dat valt niet te ontkennen; in dat opzicht lijken zij veel op de Italianen en de Spanjaarden, die ook versot zijn op olieachtige spijzen. Maar zij zijn ook meesters in het maken van pasteiën. De vruchten, de peren en druiven zijn hier beter dan waar ter wereld, de kok van het restaurant, waar ik je mee naar toe wil nemen verstaat de kunst om een gans klaar te maken, die hem op gelijke hoogte stelt met de beroemde Vatel, de kok van Lodewijk XV, die zich

met zijn eigen degen doorstak, want destijds droegen de koks degens, omdat een vaatje oesters uit Rusland niet bijtijds was aangekomen, zoals je ze in Griekenland zelfs niet beter kunt krijgen.

— Hoelang blijven we hier in Marseille?

— Niet zo lang meer, Charles. Het wordt tijd, dat ik een einde maak aan mijn vakantiereisje. Mijn Londense beschermelingen hebben recht op mij, ik moet nu wel gauw terug? Wij zullen nog een paar dagen in Parijs blijven, maar dan is het ook gedaan.

Zodra de beide vrienden zich opgefrist en andere kleren aangetrokken hadden, verlieten zij het hotel, om een wandeling langs de Cannebière te maken.

Het was bijna half zes, toen zij het restaurant binnenstapten, waarover Raffles gesproken had, en dat gelegen was aan het grote, oude en schilderachtige marktplein.

Raffles en Brand liepen dadelijk naar de gezellige eetzaal, die niet te hoog was en er gezellig uitzag, maar inmiddels had de «patron» Picassou, een van zijn trouwe klanten uit de vreemde herkend en hij kwam dadelijk op hem toe, om hem op zijn luidruchtige wijze te begroeten.

— Pardioul, dat is lang geleden, mylord, dat ik het genoeg had, u te zien. Wacht, ik zal u zelf bedienen. Ik weet, dat u een kenner bent en ik wil mij zelf het genoeg verschaffen de bestelling uit te voeren. U doet mij toch de eer aan bij mij het middagmaal te gebruiken?

— Dat was mijn plan beste Picassou, antwoordde Raffles glimlachend. Laat eens zien, bent u nog altijd een specialist in die uitnemende hazenpastei?

Picassou kneep zijn ogen dicht, bracht de top van zijn wijsvinger tegen die van zijn duim en er verscheen een uitdrukking van verrukking op zijn gezicht, toen hij verzekerde, dat zelfs de Heilige Antonius niet tegen de verleiding van zijn hazenpastei bestand zou zijn gebleven.

Een ogenblik later was een kleine tafel voor de beide Engelsen gedekt. Pi-

cassou bleef even naast het tafeltje staan om van zijn triomf te genieten.

Maar terwijl hij daar zo stond, kwam er een kelner op hem toe, met een krant in de hand, die hem iets scheen aan te wijzen.

Picassou wendde zich iets af en barstte toen uit: « Ventre Saint-Gris! ». Dat loopt de spuigaten uit! Bestaat er dan geen politie meer, zijn wij dan machteloos overgeleverd aan die schurken? Het wordt hoe langer hoe fraaier! Gewapende struikrovers in een beschaafd land als het onze.

Hij had dit met zijn galmende, zangerige stem hard genoeg geroepen om op straat te worden verstaan en Raffles vroeg dan ook belangstellend:

— Mag ik weten wat de oorzaak van uw verontwaardiging is, Monsieur Picassou?

— Weet u dat dan nog niet? riep Picassou uit. Maar dat is waar, u bent waarschijnlijk net pas aangekomen. Welnu, ik schaam mij om het als Fransman te moeten bekennen, maar onder de rook van Marseille worden de laatste tijd brutale overvallen gepleegd door kerels, die met revolvers, geweren en messen gewapend zijn, geregelde roverbenden dus, alsof wij hier op Corsica of Sicilië zijn.

Raffles was opmerkzaam geworden.

— Wat zegt het bericht, dat u net hebt gelezen en waar u zo boos over bent?

— Luister, mylord, dan zal ik het u voorlezen.

En Picassou begon voor te lezen:

— Dezer dagen zijn op klaarlichte dag en op de openbare weg, achttien kilometers van Marseille, zeven groente kooplui bij de terugkeer van de markt door een bende bandieten overvallen, die met geweren, revolvers en messen gewapend waren. Ze vuurden vanuit het kreupelhout op de paarden van de marktbezoekers, doodden deze en spron-

gen daarna uit hun schuilhoek te voorschijn, om de geschrokken mannen van het die dag ontvangen geld te beroven. Daarna trokken zij verderop, legden zich opnieuw in hinderlaag en beroofden op dezelfde manier vijf andere kooplui. De complete politie van de streek is gemobiliseerd, voor de achtervolging van de bandieten. Op de plaats van de overval werden geweerpatronen gevonden, die er op wezen, dat de rovers gewapend waren met automatische wapens.

Picassou liet de krant zakken en riep uit:

— Wel, mylord, wat zegt u daar nu van?

— Het is ongetwijfeld voor die kooplui heel onaangenaam, antwoordde Raffles.

— Onaangenaam! zegt u. Maar ik heb u nog niet verteld, dat een paar dagen geleden die ellendelingen een van die groenteboeren, die niet gauw genoeg hun bevelen opvolgde, een kogel door het lijf hebben gejaagd, zodat die arme stakker waarschijnlijk het leven er bij zal inschieten.

— Dat ziet er al ernstiger uit, merkte Raffles op.

— En dat is niet het enige geval! riep Picassou opgewonden. Een kleine jongen is zwaar gewond, een oud vrouwtje is zo ernstig mishandeld, dat men ook voor haar leven vreest.

— Hoe denkt de politie er over? Heeft zij nog geen spoor?

— Geen enkel, mylord.

Op dat ogenblik werd hij aan een ander tafeltje geroepen en enige ogenblikken zaten Raffles en Brand zwijgend tegenover elkaar.

Toen zei de Grote Onbekende, waar Brand al vijf minuten op zat te wachten:

— Luister eens hier, Charles, wij kunnen dat oponthoud in Parijs er wel aan geven, ik wil liever nog een paar dagen in Marseille blijven.

HOOFDSTUK II.

HET EERSTE ONDERZOEK

Brand bleef nog enige tijd zwijgend van zijn hazenpastei genieten, die inderdaad iedere beschrijving tartte en zei toen zacht:

— Mag ik de reden van die plotseling veranderde plannen weten?

— Het lijkt mij, dat je die toch wel kent, Charles, zei Raffles spottend, en als je het inderdaad niet weet, dan kun je het vinden in het nummer van de « Petit Parisien », dat onze brave Picasou daar in elkaar gefrommeld op de tafel heeft gegoooid. Ik voel, dat ik een beetje verslap, dat ik vadsig word.

— Ik zou liever zeggen, dat je corruptent begint te worden! zei Brand spottend.

— En als ik dat zei, zou het niet ver van de waarheid zijn, want ik ben op deze trip, die nauwelijks drie weken heeft geduurd, niet minder dan drie en half kilo toegenomen.

— Verschrikkelijk! zei Brand ironisch. Drie en half kilo in drie weken, hoe raak je dat in 's hemelsnaam weer kwijt?

— Door deze bandieten te gaan bestrijden, antwoordde Raffles kalm.

Op dat ogenblik ging er een kelner voorbij.

Raffles hield hem aan de panden van zijn jas vast, en zei:

— Luister eens, vriend. Wij interesseren ons als vreemdelingen sterk voor alles wat Marseille betreft. Zoudt u ons willen zeggen, wanneer hier de eerstvolgende grote markt wordt gehouden?

De kelner dacht even na en antwoordde toen:

— Morgen is er markt, mijnheer. De groenteboeren en fruittelers komen tweemaal in de week, dinsdags en vrijdags. Op maandag en woensdag is er veemarkt.

— Hoe laat komen de groenteboeren?

— Al heel vroeg, als het nog nauwelijks dag is, een uur of vier.

— Wanneer vertrekken zij weer?

— Dat hangt er van af. Zij gaan weg, wanneer zij hun voorraad van de hand hebben gedaan, nu eens om half zeven,

maar soms ook pas om half acht.

— Zij beuren zeker heel wat geld?

— Dat verzeker ik u. In de drukke tijd van het jaar, zoals nu, gaan zij wel eens met zevenhonderd francs of meer naar huis. Sommigen komen maar eenmaal in de week, met een hele grote voorraad, en die brengen het wel eens tot bijna het dubbele.

De kelner werd geroepen en ging verder.

Maar Raffles schudde het hoofd, en zei :

— En voor zo'n onnozel bedrag leggen die bandieten zich in hinderlaag, en schrikken er zelfs niet voor terug, hun slachtoffer dodelijk te verwonden? De beroofde boeren waren met hun achten, en naderhand kwamen er nog vijf bij. Als zij ieder, door elkaar gerekend, zevenhonderd francs bij zich hebben gehad maakten de bandieten eenennegentig honderd francs buit. Dat is krap achtduizend gulden. En daarvoor al die moeite, al die wreedheid, al dat bloedvergieten. Laten wij maar snel afeten, want over een paar uren is het donker en dan kunnen wij weinig meer doen. Wil je Henderson even op de hoogte brengen, terwijl ik afreken.

— O, ik kan mij wel voorstellen, hoe hij er over zal denken, zei Brand glimlachend.

Hij liep naar de garage, waar hij Henderson net aan de maaltijd vond in gezelschap van enige andere chauffeurs, nam hem terzijde en vertelde hem in een paar woorden wat de plannen van Raffles waren.

De reus sprong bijna een voet hoog van vreugde bij het vooruitzicht, dat hij handgemeen zou worden met een troep struikrovers, die zo gemeen en laf optraden.

— Ik zou mij maar met de auto klaar houden, want mylord zal er straks wel gebruik van maken, besloot Brand zuchtend.

Maar daar vergiste hij zich toch in, want toen hij weer bij het tafeltje in het restaurant kwam, zei Raffles tegen hem :

— Ik ben van plan veranderd.

— Goed zo! zei Brand. Wat is dan

nu het plan?

— Luister. Wij huren een vrachtauto, of nog beter een gewone groentekar, op twee hoge wielen...

— En zonder veren, viel Brand hem in de rede.

— ... En zonder veren, ging Raffles onverstoorbaar verder, waar een grote vracht groenten in kan en waarvan er soms acht of tien aan dezelfde boer behoren.

— En wie zal die wagen trekken?

— Wees maar gerust, Charles, jij komt niet in aanmerking. Een paard is hier ook wel te huren.

— En de groenten?

— De groenten. Die hebben wij toch verkocht als wij teruggaan.

— Dat is waar ook. Dat vergat ik. A propos, zijn die groentekarren geblinddeerd?

— Voor zover ik weet, zijn ze van hout, een kogel gaat er door als door papier, tenminste de kogel uit een automatisch geweer.

— Nu, dan weten wij althans waar wij ons aan te houden hebben, antwoorde Brand koeltjes. Ik denk, dat dit ons laatste zomerreisje is geweest.

— Niet zo somber. Iedere kogel treft geen doel, en zij hebben het in de eerste plaats op de paarden gemunt.

— Ik neem aan, dat wij overvallen worden, Edward, en dat de bandieten zo vriendelijk zijn, ons niet als een zeef met kogels te doorboren; zij zien, dat wij niets bij ons hebben, en maken rechtsomkeer. Wil jij mij nu eens vertellen wat het nut is van dergelijk manoeuver?

— Zij maken natuurlijk rechtsomkeer voor zover zij daartoe in staat zijn.

— Wat bedoel je daarmee?

— Wel, wij zullen er wel een paar hebben aangeschoten.

— Ben je dan van plan van vuurwapens gebruik te maken?

— Natuurlijk, als zij het ook doen. En een van die gewonden zal de schuilplaats van zijn makkers wel verraden.

— En als hij dat niet doet?

— Dan zullen wij die zelf moeten zoeken.

— Het is verreweg de onzinnigste

onderneming, die ik nog ooit heb gehoord en ik voorspel, dat wij ons stevig zullen prikken, als wij de hand in dat wespennest steken.

De voorspelling van Charles Brand zou nog sneller bewaarheid worden dan hij zelf wel kon vermoeden...

HOOFDSTUK III.

DE OVERVAL

Nog diezelfde avond huurde Raffles bij een stalhouder in een van de voorsteden een zware boerewagen, met een sterk paard.

Op deze expeditie werd hij vergezeld door Brand, die speciaal interesse scheen te hebben in de dikte van de wanden van de wagen. Raffles betaalde de garantiesom en liet de kar en het paard stallen in een andere stalhouderij vlak bij het marktplein.

Toen dit gedaan was, kocht Raffles voor zichzelf en voor zijn vrienden een van die blauwe kielen met de bijbehorende petten, zoals de Belgische en Franse veeboeren en groentekwekers ze doorgaans dragen.

En daarmee was alles klaar voor de « operatie groenteboer » van de volgende dag, zoals Charles Brand het noemde.

De drie mannen gingen vroeg naar bed, om de volgende ochtend tijdig op de markt aanwezig te kunnen zijn en vandaar hun gevaarlijke tocht te beginnen.

Om half zes al gebruikten zij het ontbijt, en verlieten daarop het hotel, onder het voorwendsel, die dag een lange wandeling in de omstreken te gaan maken.

In de tas van Raffles zaten de vermommingen en zij trokken deze aan op een eenzame plek, even buiten de stad.

De tas met hun eigen kleren werd midden in het dichte struikgewas verborgen; toen keerden zij weer terug en

gingen naar de stalhouderij waar de boerewagen was gestald.

De markt was nog in volle gang en de lucht was vervuld van het geschreeuw van de warmbloedige zuiderlingen.

Raffles zag, dat nog geen van de boeren die zijn voorraad had uitverkocht, aanstalten maakte om te vertrekken.

Blijkbaar wachtten zij op elkaar, om in één grote troep naar huis te gaan, natuurlijk in de mening, dat de bandieten daarvoor zouden terugschrikken om een aanval te ondernemen.

Hij begreep ook direkt, dat hij zich bij een van die boeren zou moeten aansluiten, wilde hij kans op succes hebben, want de bandieten zouden niet zo dom zijn een enkele boer aan te houden.

En toen hij zag, dat een groepje van ongeveer tien wagens tegelijkertijd in beweging kwam, haastte hij zich met zijn eigen, al ingespannen wagen de stalhouderij uit.

Toen hij de leidsels had opgenomen stelde hij zich, als toevallig, aan het hoofd van de kleine karavaan.

Men keek wel verbaasd naar de drie mannen, die helemaal niet op Fransen en zeker niet op mannen uit het zuiden leken en hier en daar werd druk en wantrouwend gefluisterd, maar niemand vroeg iets en de kleine stoet reed de stad uit.

Raffles had herhaaldelijk moeten

omkijken, om zich te overtuigen dat hij de goede richting hield en niet van de anderen afraakte.

De groenteboeren bleken allen in dezelfde streek te wonen, die ten zuid-westen van Marseille gelegen moest zijn.

De paarden liepen niet in draf, maar met lange, gelijkmatige stappen en het gerinkel van hun zware bellen, hun hoefgeklepper, het gepiep van de assen en het donderend lawaai van de ijzeren wielbanden over de ongelijke keien moest al op verre afstand te horen zijn.

Het was ongeveer half zeven, toen de karren de rand van Marseille bereikten.

Men kwam slechts nu en dan een voetganger tegen en voor de rest was de weg helemaal verlaten. Aanvankelijk slingerde hij zich tussen villa's en buitenverblijven, maar verderop werd de weg eenzamer. Hij was net breed genoeg om twee auto's gelegenheid te geven elkaar te passeren.

Nu eens was hij met zware bomen omzoomd, dan weer liep hij slingerend langs bloeiende boomgaarden en sappige weiden, waarop het lang gehoornde vee van het zuiden graasde.

De weg maakte tal van bochten en dikwijls naderde hij de kust zo dicht, dat men vaag het geruis van de branding op de klippen kon horen.

Maar na een uur begon het landschap zich te wijzigen, en aan de horizon werden de heuvels zichtbaar, die geleidelijk overgingen in echte bergen.

Zij waren in een blauwe nevel gehuld, en in iedere andere omstandigheid zou Brand zeker genoten hebben van dit heerlijke natuurfereel.

Maar ofschoon hij zelf voorspeld had, dat de bandieten niet zo gauw hun aanval zouden herhalen, voelde hij zich allesbehalve op zijn gemak.

Maar hij probeerde zich zelf te overtuigen, dat het klaarlichte dag was, en het onzinnig leek, dat men op deze weg, voor auto's zo moeilijk te berijden, een aanval zou durven ondernemen.

En toch peilden zijn blikken zorgvuldig iedere verdachte plek, ieder bosje, iedere afgelegen en vervallen hoeve, iedere brede en diepe greppel. Bovendien

vermoelde het rijden in deze kar zonder veren hem bijzonder, en zijn voeten trilden door het langdurig staan op de schuddende, schokkende vloer van de wagen. Nu en dan probeerde hij te gaan zitten op de smalle rand, van een van de opstaande randen van de wagen, maar dit was op de duur nog moeilijker vol te houden, daar hij ieder ogenblik zijn evenwicht dreigde te verliezen.

Henderson echter scheen danig in zijn nopjes te zijn. Hij neuriede nu en dan zachtjes voor zich heen, knipoogde tegen de weinige melkmelsjes of boerinetjes die voorbijgingen en die vrolijk teruglachten, en scheen in het zonnigste humeur van de wereld te zijn.

Wat Raffles betreft, hij zat op het voorste schot van de wagen, als men het tenminste zitten kon noemen, met een pijp in de mond, en hij bestudeerde het zware paard, alsof hij zijn hele leven lang groenteboer onder de rook van Marseille was geweest.

De andere karren volgden met geregelde tussenpozen, soms alleen, soms twee aan twee.

En nu begonnen langzamerhand de heuvels opzij van de weg op te rijzen. Hier ging ook de straatweg over in een grintweg.

De heuvels werden talrijker. In het begin waren zij begroeid geweest met wijnstokken, maar verderop vertoonden zij alleen een kleed van brem, laag struikgewas, en dwergeiken. Zij sloten zich dichter aaneen, en vormden ten slotte een onafgebroken reeks. Hier en daar verhieven zich op de hellingen zware eiken en beuken.

De onrust van Brand nam toe.

De wagens reden nu allemaal in een holle weg; aan weerszijden rezen de heuvels tot een hoogte van meer dan zestig meter op.

Geen huis was meer te zien, zover het oog reikte, en een stukje verderop maakte de weg een bocht.

Nog vóór deze bocht bereikt was, klonk het eerste geweerschot...

Het paard van de tweede wagen liet een smartelijk gehinnik horen, dat als de kreet van een mens klonk, zakte op de knieën, en gleed op zij, door zijn ge-

wicht een van de lamoenbomen van de wagen verbrijzelend. Het gewonde dier trappelde woest met de benen, en een dun straaltje bloed vloede uit een klein rond gat in de hals.

Er achter stopten plotseling alle karren, en als bij toverslag verstomde het knerpend geraas van twintig wielen.

Met een onwillekeurig gebaar had Brand zijn revolver gegrepen; maar hij zag totaal niets waarop hij kon vuren.

Toen klonk een tweede schot: het paard van de laatste kar, in de kop getroffen, zakte dodelijk gewond in elkaar, en nu was de weg als het ware versperd, want het was heel moeilijk bijna onmogelijk, op deze smalle weg te keren.

Plotseling was het, alsof de hellingen van de heuvels begonnen te leven.

Tien, twintig, met geweren en revolvers gewapende kerels sprongen te voorschijn uit terreinplooiën, kuilen, holle bomen, van achter bosjes en struiken en stormden zo snel zij konden op de wagens toe, nu en dan hun revolvers afschietend.

Een van de kogels trof een oude boerin aan de hals en de arme vrouw zakte op de bodem van haar kar in elkaar, terwijl haar paard onrustig begon te trappelen. Een tweede kogel velde een nog jonge boer en trof hem midden in de borst.

De bandieten schenen de werkzaamheden uitstekend te hebben verdeeld, want bij groepjes van twee of drie stormden zij op de karren toe.

Een van hun greep het paard bij de teugel, de andere beklom vlug als een aap de kar, en dwong met de revolver of het mes in de vuist, de hevig geschrokken boeren hun linnen zakjes met geld af te geven.

Maar bij de eerste wagen, die van Raffles, was hun succes ditmaal heel gering te noemen.

Een bandiet, een kerel als een boom, met woest, vuurrood haar en een verwarde baard, had het paard bij de toom gegrepen en twee anderen klommen aan weerskanten, zich aan de grote wielen optrekkend, op de kar.

Hier wachtte hun een onverwachte ontvangst.

Brand had zijn revolver bij de loop gegrepen en gaf er de kerel, die met het mes in de vuist en met woest flikkerende ogen zijn hand naar hem uitstak, zo'n hevige slag mee tegen de slaap, dat de man ruggelings van de kar viel en onbeweeglijk bleef liggen.

Wat Henderson aangaat, hij deed de zaak nog veel eenvoudiger af.

Hij knikte de bandiet die op hem af kwam, een tamelijk stevig heerschap, met een vriendelijke grijnslach toe, als om hem op zijn gemak te stellen, greep hem toen bij het middel, tilde hem met uitgestrekte arm en zonder de minste inspanning boven zijn hoofd en wierp hem toen met zoveel kracht op de straatweg, dat de man met een gebroken been en andere, niet zichtbare kneuzingen bleef liggen, waar hij was neergesmaakt.

Brullend van woede over deze onverwachte tegenstand trok de rode bandiet, die het paard vasthield, een grote revolver en richtte die op Henderson.

Maar Raffles was hem vóór geweest.

Vóór hij de trekker van het wapen had kunnen overhalen, had Raffles bliksemsnel zijn eigen revolver getrokken en joeg de bandiet een kogel door de rechterschouder, die hem met een kreet van pijn zijn wapen liet losschieten.

De rode scheen niet een van de moedigsten te zijn, want hij maakte, zo hard hij kon, benen, een spoor van bloed achterlatend en was een ogenblik later achter de kromming van de weg verdwenen.

Dit alles was zo bliksemsnel gebeurd, dat de andere bandieten, die trouwens al hun aandacht voor zich zelf nodig hadden, er nauwelijks iets van hadden gemerkt.

Er klonken nog voortdurend schoten, gevolgd door kreten van doodsangst, schrik en pijn en er moest snel gehandeld worden.

Henderson sprong van de kar en greep de nietsvermoedende man, die het paard van de derde kar vasthield, van achteren beet, ongeveer ter hoogte van de broekriem.

Hij keerde de man eenvoudig onder-

ste boven, zoals men met een zandloper doet, liet zijn hoofd een paar maal in aanraking komen met het wegdek en gaf hem vervolgens de vrijheid, waarvan de man echter geen gebruik zou maken, want het wegdek bleek harder te zijn geweest dan zijn hoofd.

Maar nu begon men onder de bandieten toch te bemerken, dat de zaken zich niet zo snel en zonder moeilijkheden afwikkelde als wel gewenst was.

Enige meters verder, waar een aantal aanvallers al klaar waren met hun werk, werd een korte krijgsraad gehouden en vier bandieten wierpen zich met het mes in de vuist op de reus.

Maar dit was pas een kolfje naar de hand van James Henderson.

Hij liet een helder lachje horen, deed een smakelijke trek aan zijn sigaret, die in zijn mondhoek hing en enige sekonden later rolden de vier messenhelden als kegels door elkaar, meer dood dan levend.

Er begon zich een soort paniek van de bandieten meester te maken, die met buitengewone snelheid om zich heen greep.

Helemaal aan het einde van de stoet wagens begreep men blijkbaar nog altijd niet goed wat er aan de hand was en de bandieten, die daar hun slachtoffers al hadden geplunderd, beklommen, blijkbaar volgens een voorafgemaakte afspraak, vlug als apen de rechtse helling van de heuvelreeks en verdwenen snel uit het gezicht.

Het waren er acht, die vluchtten, zonder zelfs goed te hebben geweten, wat er eigenlijk was gebeurd.

De anderen, die aan de haal gingen, wisten het daarentegen maar al te goed, want zij hadden kennis gemaakt met de verschrikkelijke knuisten van Henderson, met de korte gummiknuppel van Raffles, of met de revolverkolf van Charles Brand.

Toen de boeren zagen, dat hun krachtdadige hulp werd geboden, waagden zij het met spaden en schoppen, hooivorken en vlegels, juist in Marseille gekocht, de helpende hand te bieden en het duurde niet lang of de bandieten waren als kaf voor de wind

naar alle richtingen heen gestoven.

Maar op het slagveld bleven er een zestal achter.

Raffles nam de situatie snel op en Henderson volgde hem op de voet, trots als een jager, die met één schot een koppel korhoenders heeft neergeschoten.

Raffles draaide een paar bandieten met de voet om en onderzocht haastig hun wonden.

— Zouden zij nog te repareren zijn, mylord? vroeg Henderson zachtjes en een beetje bedremmeld.

— Nu, ik weet het niet of het wel de moeite waard is wat twee van hen betreft. Je bent nu eenmaal een beetje hardhandig uitgevallen.

Het was nu zaak te midden van de algemene verwarring een beeld te krijgen van de toestand van de gewonden aan de kant van de boeren.

Gemakkelijk was het niet, want de opgewonden boeren schreeuwden en tierden door elkaar, drongen te hoop, ranselden op hun verschrikte paarden los en schenen geen andere wens te kennen dan zo gauw mogelijk hun boerderijen te bereiken en zich van deze gevaarlijke plek te verwijderen.

Maar Raffles verhief zijn stem en zijn houding boezemde zoveel ontzag in, dat er al gauw een betrekkelijke stilte ontstond.

Na enig onderzoek bleek het, dat er twee boeren en een boerin ernstig gewond waren en dat het dringend noodzakelijk was, hen zo snel mogelijk te vervoeren.

Gelukkig lag de boerderij van een van de boeren op hoogstens een kwartier afstand en op aanwijzing van Raffles werd met behulp van stro zo snel mogelijk een bed bereid in een tweetal van de karren, maar pas nadat Raffles snel een noodverband had aangelegd.

Enige boeren en Henderson hadden intussen de wacht gehouden, want het was niet onmogelijk, dat de rovers, wanneer zij zich zouden hebben overtuigd, dat er maar een handjevol gewapenden zich bij de boeren bevonden, terug zouden keren.

Wat de gewonde bandieten betreft, zij verdienden zeker weinig medelijden, maar Raffles was er nu eenmaal de man niet naar hen aan hun lot over te laten en daarom werden ook zij in drie van de karren getild, om naar dezelfde boerderij te worden overgebracht, in afwachting van de komst van de politie.

In enkele minuten was dit alles klaar, onder toezicht van Raffles, die door de boeren direkt gehoorzaamd werd, ofschoon zij nu wel inzagen, dat deze man onmogelijk een streekgenoot en zelfs geen landgenoot van hen kon zijn.

Hij sprak weliswaar vloeiend Frans, maar het was Frans van Parijs.

Zo snel mogelijk kwam de stoet weer in beweging, maar men moest de beide dode paarden achterlaten, die als slachtoffers waren gevallen van de verraderlijke overval van de struikrovers.

Gedurende de hele rit bleven de boeren elkaar van hun wagens af toeschreeuwen, terwijl zij de paarden tot het uiterste opdreven.

De weg werd echter spoedig breder en de heuvels werden lager, zodat het gevaar voor een overval gaandeweg verminderde.

Binnen een kwartier was een grote boerderij bereikt, die toebehoorde aan een van de boeren, wiens vrouw tot de gewonden behoorde.

Allen werden zo gauw mogelijk naar binnen gedragen, en Raffles bewees nu wel, dat hij onmogelijk een echte boer kon zijn, want hij behandelde de gewonden, de bandieten inkluis, als een ervaren dokter.

De boerderij bleek tamelijk goed voorzien te zijn van verbandmiddelen, daar de dokter veraf woonde en er op een boerderij met vijftig arbeiders herhaaldelijk kleine ongelukken gebeurden. Met behulp van de verbandkist verbond de zonderlinge en onbekende helper in nood, vriend en vijand.

Een telefoon bezat de hoeve niet, maar het dichtstbijzijnde dorp kon met een wagen gemakkelijk in een half uur bereikt worden.

Daar zou Raffles kunnen opbellen, om de politie te waarschuwen, die dan de gewonde bandieten zou kunnen ko-

men afhalen, en procesverbaal zou kunnen opmaken.

De boer Cruchot, van wie de boerderij was, en die Raffles geruime tijd zwijgend had gadegeslagen, kwam nu naar hem toe, greep zijn hand, die hij krachtig drukte, en zei, terwijl hij zijn best deed het Frans van het noorden te spreken:

— Ik dank u, mijnheer, voor wat u voor ons gedaan hebt. Maar zou u mij nu niet willen zeggen wie u eigenlijk bent? Ik ben een boer, maar ik ben niet zo dom om niet te zien, dat u het niet bent. U bent zelfs geen Fransman!

— Wat doet het er eigenlijk toe, nu alles betrekkelijk goed is afgelopen? Misschien zult u het later wel eens horen. Laten wij het er voorlopig op houden, dat ik en mijn beide makkers, particuliere detectives zijn. Engelsen wat mij betreft.

— Maar u hebt mijn vrouw behandeld, alsof u een echte dokter was, riep de boer uit.

— Een dokter ben ik ook al, vriend, antwoordde Raffles. Geef mij het adres van de dokter in het dorp, dan zal ik hem hier heen sturen, want uw vrouw is nog echt niet buiten gevaar. Voor de ontsnapping van de bandieten behoeft u niet bang te zijn, er is geen sprake van, dat zij de eerste dagen een voet zouden kunnen verzetten, de meesten hebben enige ribben gebroken; een van mijn helpers is nu eenmaal een beetje hardhandig uitgevallen.

— En u zelf? Wat denkt u te doen?

— Ik? Ik ga verder met mijn onderzoek, antwoordde Raffles kalm. A propos, de bandieten hebben zeker nog wel iets buit kunnen maken?

— Dat verzeker ik u. Zij hebben op zijn minst tienduizend francs kunnen stelen.

Raffles verborg het lachje van medelijden, dat hij bij zich voelde opkomen.

Zoveel angst, zoveel bloed en zoveel leed om een onnozele tienduizend francs, die de bandieten nog onder elkaar moeten verdelen ook.

— Waar horen de twee andere gewonden thuis, die u hier hebt willen opnemen? ging hij verder.

— In een boerderij, een kwartier hier vandaan.

— Ook zij zijn vrij zwaar gewond en zullen de eerste week niet vervoerd mogen worden.

— Zij hinderen mij beslist niet, mijnheer. Het spreekt vanzelf, dat zij hier kunnen blijven, totdat de dokter uit het dorp toestemming geeft hen te vervoeren.

— Dat is heel vriendelijk van u, antwoordde Raffles. Zeg mij eens, ik vraag het niet louter uit nieuwsgierigheid, maar u bent zeker nogal rijk?

— Mijn boerderij is een van de grootste van de hele streek, mijnheer.

— Hebt u uw geld steeds in huis?

— Nu en dan heb ik een groot bedrag

in huis, vooral zaterdags, als ik mijn arbeiders moet betalen en om de drie maanden, als ik mijn pacht moet voldoen.

— Dan zou ik u enige voorzichtigheid willen aanraden. Uw boerderij ligt tamelijk afgelegen en het is beslist niet ondenkbaar, dat de bandieten zich zullen wreken, en een aanval op uw huis zullen ondernemen.

— Dan zullen zij goed worden ontvangen! riep de boer razend uit. Er zijn hier drie geweren en ik heb mij goed kunnen oefenen in het schieten.

— Des te beter, misschien kan die vaardigheid u nog wel eens te pas komen.

HOOFDSTUK IV.

DE NASPORINGEN VAN DE POLITIE

Een ogenblik later waren Raffles, Brand en Henderson op weg naar het dichtst bijgelegen dorp.

Zij hadden van Cruchot een kleine sjees met een flink paard en twee geweren te leen gekregen; men kon nooit weten of de bandieten de brutaliteit niet zó ver zouden drijven, dat zij hun gedeeltelijk mislukte aanval zouden herhalen.

De dokter van het dorp zou een en ander weer mee terug nemen.

Binnen een kwartier doemden de eerste huizen van het dorp op en een voorbijganger wees Raffles het huis van de dokter.

Deze, een vriendelijke oude man, zelf bijna een boer geworden door de langdurige omgang met de landbouwers, luisterde vol verbazing en verontwaardiging naar het verhaal, dat Raffles hem deed en beloofde, zo gauw mogelijk naar de gewonden te gaan kijken, in gezelschap van een zestal gendarmes, die dan de gewonde bandieten konden vervoeren.

Maar toen Raffles klaar was, keek de geneesheer hem onderzoekend aan en riep uit:

— Maar ik ken u helemaal niet! U

bent zeker niet uit deze streek?

— Niet helemaal, dokter, antwoordde Raffles glimlachend. Ik ben een Engels detektive in particuliere dienst en ik neem aan de jacht op de bandieten deel, natuurlijk voor eigen rekening, omdat mijn lastgevers de mening toegedaan zijn, dat er Engelsen bij moeten zijn.

— Ik heb altijd wel gedacht, dat het een internationale bende moest zijn, mijnheer! riep de oude dokter uit.

— Zoudt u mij willen zeggen, dokter, tot wie men zich moet wenden, om de zaak zo snel mogelijk te laten onderzoeken?

— Wel, natuurlijk tot de burgemeester. Hij is ook het hoofd van de politie.

— Zou u mij een grote dienst willen bewijzen, dokter?

— Met het grootste genoegen, voor zover het in mijn macht is.

— Ik vraag u niets anders dan zelf aan de burgemeester te vertellen wat er gebeurd is. Ik heb grote haast en wilde liever direkt op eigen hand het onderzoek voortzetten, geholpen door mijn beide metgezellen.

— Niets is gemakkelijker, mijnheer, en ik zal dadelijk de burgemeester op de hoogte gaan brengen, zodat hij mij

door enige gendarmes laat vergezellen.

— Ik dank u. Nu nog één vraag: hoe bereik ik het snelst Aubagne, vanwaar ik met de trein naar Marseille zal kunnen terugkeren?

— Volg die smalle kielweg, die langs mijn huis loopt. Hij loopt dwars door de weilanden naar Aubagne, dat u gemakkelijk binnen een half uur kunt bereikt hebben. Als u wat voortmaakt, dan kunt u de trein halen die om elf uur naar Marseille vertrekt.

Een snelle handdruk en Raffles had het vertrek verlaten. Hij voegde zich weer bij Brand en Henderson, die bij de voordeur hadden gewacht.

Hij gaf hun een wenk en nam hen mee naar het smalle pad, dat weinig afwisseling opleverde, maar dat het voordeel had, bijna in rechte lijn naar Aubagne te lopen, waarvan de daken en de kerktorens al in de verte zichtbaar waren. Zij liepen enige tijd zwijgend verder, tot Raffles begon:

— Hoe denk je over het resultaat van onze tussenkomst, Charles?

— Nu, ik geloof, dat wij de vijand veel afbreuk hebben toegebracht, antwoordde Brand. De buit echter is mij niet meegevallen.

— Dat moet ik toegeven. Wij hebben geen centime kunnen meenemen, integendeel de struikrovers zijn er met tienduizend francs vandoor gegaan. En toch beklaag ik mij niet; ons werk is niet vergeefs geweest en misschien is de schrik de boeven wel zo in de benen geschoten, dat zij hier niet meer terugkeren.

— En daarom doe ik het voorstel, dadelijk in onze auto te stappen en snel naar Calais te rijden, riep Brand op levendige toon.

— Je zult nog een paar dagen geduld moeten hebben, totdat ik er zekerheid van heb, dat de politie er in geslaagd is de schuilplaats van de bandieten te ontdekken en zodoende aan hun optreden paal en perk te stellen.

— En als zij die schuilplaats niet ontdekken?

— Dan zal ik dat proberen.

— Jij denkt dus te kunnen slagen, waar de politie faalt?

— Dat denk ik en toch geloof ik niet, dat ik een snoever ben, antwoordde Raffles kalm.

— Maar je hebt niet het minste aanknopingspunt.

— Toch wel.

Raffles stak de hand in zijn zak en haalde er een vuurroode halsdoek uit, die hij Brand liet zien.

— Hoe kom je aan dat ding? vroeg deze.

— Het werd door een van de bandieten verloren tijdens het gevecht en ik heb mij onmiddellijk van die doek meester gemaakt.

— Met welk doel?

— Ik wil er een goede speurhond «lucht» aan geven.

Zij verhaastten hun pas en bereikten het aardige stadje juist bijtijds, om aan het kleine, schilderachtige station op de trein naar Marseille te kunnen stappen, waar zij twintig minuten later aankwamen.

Zij haastten zich naar de plek, waar zij hun eigen kleren verstopt hadden, trokken die weer aan en verborgen de blauwe kielen en de petten op dezelfde plek.

Zij bereikten hun hotel net tegen het lunchuur, en daar zou zeker niemand vermoed hebben, dat de deftige Engelse lord, zijn sekretaris en zijn chauffeur net zo'n gevaarvol avontuur hadden beleefd.

Raffles vond het ook beslist niet nodig, de hotelhouder op de hoogte te brengen.

In de namiddag maakten zij een trip in de omgeving, alle drie van hun revolvers voorzien, want het stond nu wel vast, dat de streek hier verre van veilig was, en laat in de namiddag keerden zij terug.

Met ongeduld wachtte Raffles op de komst van de dagbladen en hij liet er Brand onmiddellijk enige exemplaren van kopen, zodra hij de kreet van de krantenjongen hoorde.

Beide bladen bevatten een uitvoerig verhaal over het gebeurde van die ochtend op de landweg tussen de heuvels en er was ook sprake van de Engelse detektive met zijn beide helpers, tame-

lijk geheimzinnige personen, die niemand scheen te kennen, maar die desondanks door hun optreden een zeer grote dienst hadden bewezen aan de politie.

Men had de achtervolging van de bandieten zo snel mogelijk ingezet, maar tot op het ogenblik, waarop de bladen ter perse gingen, was er nog geen spoor van de struikrovers ontdekt.

De hele politiemacht van Aubagne en heel wat agenten en chercheurs uit Marseille hadden aan de speurtocht deelgenomen, maar zonder enig resultaat.

De gewonde bandieten waren aan een streng verhoor onderworpen, maar zij schenen zich allemaal aan een consigne te houden en weigerden hardnekkig iets omtrent de schuilplaats van hun makers te verraden.

Het bleek, dat er onder hen drie Fransen, een Arabier en twee Italianen waren.

Weer verliep er een dag en nog altijd bleven de nasporingen van de politie vruchteloos.

Men had een tweetal bekende detectives uit Parijs laten overkomen, die samenwerkten met twee collega's uit Marseille, maar ook zij schenen er niet in te slagen, enig licht in de duisternis te brengen.

Er was een soort klopjacht georganiseerd in het gebergte langs de kust en

meer landinwaarts, maar na drie dagen van vergeefse pogingen, keerden de politieagenten onverrichterzake huiswaarts.

Raffles wachtte met het engelengeduld, maar Brand begon van de hele zaak meer dan genoeg te krijgen en verlangde naar Londen terug.

Hij wist echter heel goed, dat hij nog enige tijd zou moeten wachten, want Raffles had het er nu eenmaal op gezet, af te rekenen met deze internationale struikrovers.

In de namiddag van de derde dag, toen de toon van de bladen al heel somber was en men alle hoop op arrestatie van de overige bandieten scheen op te geven, zei Raffles tot Brand, toen zij in een klein wijnhuis aan de haven zaten:

— Het blijkt nu wel, Charles, dat langer wachten nutteloos is. Het wordt tijd op ons eigen houtje deze interessante zaak verder af te wikkelen.

— Ik, voor mij, ben er van overtuigd, dat de kerels allang weer ergens in Italië of Zwitserland zitten, misschien wel op Corsica, maar ik ben tot je dienst. Wanneer beginnen we er mee?

— Morgenochtend. Ik heb al eens rondgekeken naar een goede speurhond en ik meen er een te hebben gevonden bij een handelaar in honden, die aan de grens van de stad woont.

HOOFDSTUK V.

OP ONDERZOEK UIT

Nog diezelfde namiddag verlieten Raffles, Brand en Henderson het hotel, maar zij hielden hun kamers aan en vertelden, dat zij een lange tocht door het zuiden van Frankrijk gingen maken en misschien wel een week zouden wegblijven.

Als bagage hadden zij niets bij zich dan een tas en dit bevatte het nodige om hun uiterlijk zodanig te veranderen, dat niemand in hen de rijke Engelse mylord en zijn metgezellen zou herkennen.

Zij vermoedden zich een stukje buiten de stad, op een eenzame plek in een van de bossen, die aan die kant de stad omgaven.

Vervolgens gingen zij naar een klein logement aan de haven en namen daar hun intrek, zogenaamd als Engelse handelsreizigers, van welk soort het op dat tijdstip in de Franse havensteden krioelden.

Zij gebruikten daar een eenvoudige maaltijd, gingen dadelijk daarna gezamenlijk uit en wandelden naar de hondenkoopman, die maar twintig minuten lopen verder woonde en waar zij in de kennel ontvangen werden met een oorscheurend geblaf en gehuil.

« Pomponnet », zo was de naam van de terrier, werd uit zijn hok gehaald en aan een ketting vastgemaakt. Hij toonde zich aanvankelijk verre van vriendelijk tegenover de drie vreemdelingen, maar toen Raffles onbevreesd naar hem toe kwam en hem toesprak, kregen zijn ogen gauw een andere uitdrukking en er waren nog geen tien minuten verlopen of de hond liet toe, dat Raffles hem over de kop streelde.

Pomponnet was een grote, stevig gebouwde hond, op wiens raszuiverheid misschien wel wat aan te merken was, maar die dat ruimschoots goed maakte door zijn schranderheid, zijn moed en zijn kracht. Hij had een ruige vacht, een tamelijk kort gecoupeerde staart, goed ingeplante oren, een diepe borst en krachtige lenden. De ogen, die de gewenste hazelnootkleur hadden, waren groot en schitterend, de tanden waren gaaf en spierwit, de hals recht en gedrongen. Kortom, het was precies een hond, geschikt voor mannen, die wilden doen wat Raffles en zijn metgezellen van plan waren.

Raffles rekende met de dierenhandelaar af, nam het einde van de ketting in zijn hand en na even te hebben te-

gengestribbeld, volgde Pomponnet hem gedwee.

Zij bereikten hun logement weer, waar de eigenaar aanvankelijk wel enig bezwaar maakte de hond toe te laten, maar de toezegging van extra-betaling bracht hem gauw tot andere gedachten.

De drie mannen bleven de hele avond bij de hond, om hem aan zich te doen wennen en op diezelfde nacht al vlijde Pomponnet zich op het vloerkleedje, dat voor het bed van Raffles lag, alsof hij zijn hele leven niet anders gedaan had. Zijn instinkt had hem als het ware direct de man aangewezen, die hij als de aanvoerder, als de meester had te beschouwen.

De volgende ochtend waren de drie mannen vroeg op.

Zij ontbeten, betaalden en verlieten het hotel in gezelschap van Pomponnet, die buitengewoon opgewekt scheen te zijn en het lot zeggende, dat hem in aanraking met deze nieuwe baas had gebracht, die hem niet sloeg, niet trapte en al bij het krieken van de dag vergast had op een kom melk, een stuk roggebrood en een overheerlijke mop worst.

Voor alle veiligheid had Raffles zijn hond aan de ketting, omdat hij bang was, dat het dier misschien zou weglopen, maar dit bleek al gauw een overbodige voorzorg, want de hond was er blijkbaar op gedresseerd, aan de voet te volgen en liep gedwee mee, zijn kop ter hoogte van de linker knie van zijn nieuwe meester.

Henderson had zijn uniform al verwisseld tegen een eenvoudig pak en ook Raffles en Brand waren zo gekleed, om zo weinig mogelijk op te vallen.

Toeristen immers, waren om deze tijd in het zuiden van Frankrijk even talrijk als vliegen.

Maar in hun zakken staken hun revolvers, een pakje patronen, een ijzersterk knipmes en nog enige andere zaken, die zij wel eens nodig zouden kunnen hebben.

Zij verlieten Marseille langs dezelfde weg, als vier dagen tevoren, toen zij zich als boeren vermomd hadden.

Zodra zij de stad achter zich hadden,

maakte Raffles Pomponnet los en riep :

— Vooruit !

Als een stormwind vloog de hond weg, dol van blijdschap, maar zonder enig geluid te geven.

Raffles floot zachtjes ; dadelijk keerde de hond terug, ging voor Raffles zitten en keek hem vragend aan.

Raffles liet hem apporteren, afliggen, hals geven en geen ogenblik aarzelde de hond, maar voerde alle bevelen onberispelijk uit, zonder zich ooit te vergissen of te twifelen.

— Achter ! beval Raffles tenslotte en dadelijk nam Pomponnet zijn plaats naast het linkerbeen van zijn nieuwe meester weer in.

Het was al bijna elf uur, toen zij de plek bereikten, waar twee dagen geleden de overval had plaats gehad.

De drie mannen stonden hier stil en Raffles haalde de rode halsdoek te voorschijn.

Hij liet Pomponnet voor zich zitten en gaf de hond « lucht » aan de doek.

De terrier snuffelde er geruime tijd aan als om de lucht goed in zich op te nemen, liet toen een kort gebrom horen, dat scheen te willen zeggen :

— Doe maar weg, ik weet het al, en rende spoorslags dwars de weg over en tegen de helling van de heuvelkam op.

Hij hield zijn neus naar de grond gebogen en liep snel, zonder ook maar een ogenblik van de rechte lijn af te wijken.

Raffles floot en dadelijk keerde de terrier terug, liet zich gewillig aan de ketting leggen en begon dadelijk weer te snuffelen.

De drie mannen beklommen de helling van een lage heuvel en hadden binnen tien minuten de top bereikt.

— In welke richting gaan we nu ? vroeg Brand.

Raffles haalde zijn zakkompas te voorschijn, keek toen naar de stand van de zon en antwoordde :

— Wij lopen op het ogenblik in de richting van de zee.

— Zijn wij daar ver vandaan ?

— In rechte lijn minstens twee uur

lopen, maar de tocht over heuvels en door dalen zal waarschijnlijk wel heel wat langer duren. En met het vooruitzicht daarop zullen wij verstandig doen, als wij eerst de inwendige mens wat versterken. James, laat ons de inhoud van je rugzak eens zien.

De reus gespte de bruin linnen zak los, die, aan alle kanten uitpuilend, op zijn rug bevestigd was, opende hem en nam er een in bruin papier gewikkeld pak uit. Hij maakte het pak open en haalde er een stuk koud vlees uit, een half brood, een blikje boter, een fles wijn en drie aluminiumbekers, zoals men ze veel gebruikt bij picnics en die in elkaar geschoven kunnen worden.

Het vlees werd koud gesneden, het brood werd verdeeld en gesmeerd en de drie mannen begonnen te eten met de smaak, die een lange wandeling in de ochtend verschaft.

Pomponnet, die met de grootste aandacht naar de voorbereidingen tot deze maaltijd had gekeken, deftig op zijn achterste gezeten, kreeg zijn deel en verorberde het met grote snelheid, waarop hij vol welbehagen zijn ruige baard aflikte.

Hij had al vriendschap met de drie mannen gesloten en vooral Henderson scheen in zijn smaak te vallen, want hij kwam naast hem zitten, legde zijn kop vertrouwelijk op de knie van de reus en keek met glanzende ogen toe hoe het brood en het vlees in de mond van de Hercules verdween, om daar vermaald te worden door de sterke kiezen, die wel ijzer schenen te kunnen stukbijten.

Maar in Raffles bleek hij toch de meester te zien, want hij wendde zich onmiddellijk van Henderson af, zodra Raffles opstond om de tocht te vervolgen.

Raffles liet de terrier opnieuw aan de rode doek ruiken en na even te hebben rondgesnuffeld, had de hond het spoor terug gevonden.

De heuvelhelling, die van de weg afgekeerd lag, daalde vrij steil en na enige schreden al was er van de straatweg niets meer te bespeuren.

De drie mannen daalden hier af in 'n dichtbegroeide vallei en het werd hun direkt duidelijk, dat zij, zoals zij daar liepen, met hun zandkleurige pakken, scherp afstekend tegen het groen, een voortreffelijk doelwit zouden opleveren voor iedereen, die een geweer kon hanteren en vijanden in hen zou zien.

Want overal was het dal begroeid met dichte bosjes, waarin een scherpschutter zich uitstekend kon verschuilen.

Maar er was niets te horen, niets verried de aanwezigheid van de mens en ook Pomponnet gaf absoluut nog geen tekenen van onrust.

De hond liep rustig verder, links noch rechts ziende, de kop naar de grond en geen sekonde weifelend.

De mannen bereikten nu snel de bodem van de dalkom en nog altijd ging de tocht verder.

Het was tamelijk vermoeiend, want de bodem bestond hier en daar uit los zand, die het klimmen heel moeilijk maakte, maar toch bleef het drietal steeds verder gaan, op de hielen van de terrier, die geen vermoeidheid scheen te voelen en alleen maar dorst scheen te hebben.

Een uur later zou hij echter naar hartelust kunnen drinken, want toen ontdekten de drie mannen een helder stroompje, dat zich een weg baande te midden van de rotsen, die sedert enige ogenblikken de plaats hadden ingenomen van het zanderige landschap.

Een ogenblik was Raffles bang, dat de hond onmogelijk het spoor zou kunnen volgen over deze kale rotsen en Pomponnet scheen dan ook inderdaad meer moeite te hebben, want hij liep merkbaar langzamer, maar telkens als Raffles hem aan de doek liet ruiken, ging hij met nieuwe moed weer verder. Ook de smalle stroom scheen hem niet van zijn weg te hebben gebracht, want hij was onmiddellijk in het water gesprongen en zette aan de overkant, na even te hebben rondgesnuffeld, dadelijk zijn weg voort.

De zon was al achter de hoge heuvels in het westen verdwenen en nog altijd

liep Pomponnet verder, de ketting strak trekkend, bezielde door de passie, waardoor deze soort honden zich onderscheidt, evenals door taale vasthoudendheid en schrandrheid.

Raffles had op zijn horloge gekeken en zei, stilstaande :

— Wij hebben nu bijna vier uur gelopen van het ogenblik af, dat wij gingen eten en het wordt tijd, dat wij opnieuw wat rusten.

— Maar over een paar uren wordt het donker, Edward, merkte Brand op.

— Je hebt misschien gelijk. Het is misschien beter, dat wij nog bij daglicht de kust bereiken.

De drie mannen vergenoegden zich er dus mee een slok uit hun veldfles te nemen en een reep chocolade op te knabbelen, waarna zij dadelijk weer verder gingen.

Weer kwam er een begroeid gedeelte, flauw glooiend en daarna weer kale rotsen, slechts hier en daar bedekt met spaarzaam struikgewas, dat met moeite het leven scheen te houden, zodat minder geoefende klimmers dan zij het zeker niet zolang zouden hebben volgehouden, want de heuvels waren hier en daar meer dan honderd meter hoog en dikwijls vrij steil.

Brand keek argwanend om zich heen, want in de hellingen van deze rotsen waren nu en dan de ingangen zichtbaar van donkere spelonken en spleten, die hem ongerust maakten, want zij leken hem bij uitstek geschikt, om een toevluchtsoord te bieden aan een troep rovers.

Raffles echter vertrouwde op het instinct van zijn hond en daarin had hij gelijk.

Het dier zou de aanwezigheid van mensen snel genoeg geroken en dit door zacht gebrom verraden hebben.

Op de top van een van die hoge heuvels stond Brand stil, om even uit te blazen en zei :

— Ik zou wel eens willen weten waar wij hier nu ergens zijn.

— Wij kunnen hier niet ver verwijderd zijn van Kaap Croisette, lijkt mij, zei Raffles na opnieuw horloge en kompas en de stand van de zon te hebben geraadpleegd, die over een uur achter de horizon zou verdwijnen.

Nog een kwartier en toen kregen de drie mannen de frisse zeelucht in de neusgaten.

Nog een rots, nog een, en toen lag de Middellandse Zee in al haar schoonheid voor de drie Engelsen.

HOOFDSTUK VI.

HET ROVERSHOL ONDER DE ZEE

Het was bijna bladstil en geen rimpeltje verstoorde de oppervlakte van het water, dat glansde als een onmetelijke spiegel van gepolijst zilver. De lucht was zo helder, dat men duidelijk, op een afstand van meer dan vijf zeemijlen, de kleine visserschuiten met hun sierlijke Latijnse zeilen kon zien, die koers zetten naar de kust.

Flak vóór de drie mannen rezen een tweetal tamelijk grote rotseilanden uit de golven op, waarvan het kleinste op ongeveer drie kabellengten van de kust was gelegen, het grootste een stukje verder.

Er was op deze kale rotsen geen spoor van plantengroei te bespeuren, noch van enig menselijk of dierlijk leven.

In het noorden, op ongeveer tien kilometer afstand, was 'n hele smalle, glinsterende streep te zien; dat was het kanaal, dat verderop samenvloede met de Huveaune, de rivier, waaraan ook Marseille gelegen is.

Op hele grote afstand en alleen door de kijker te zien, als in een zilveren nevel gehuld, waren de huizen van Cassis zichtbaar.

Maar hier, op de plek waar de man-

nen nu stonden, viel geen spoor van enig leven te bespeuren.

De kust was hier, in tegenstelling met de vlakke stranden van de Côte d'Azur, woest en rotsachtig, en als het stormde, dan zouden de golven van de Middellandse Zee zeker met woest geweld die zware klippen beuken en torenhoog opspatten tegen de barre rotsen, waaruit de twee eilanden gevormd schenen te zijn.

Raffles en zijn beide vrienden waren direkt op de grond gaan liggen, daar zij scherp zouden afsteken tegen de lucht en zodoende op verre afstand te zien zouden zijn, en onderzochten nu met de grootste aandacht de omgeving.

Sedert enige ogenblikken scheen de hond onrustiger te zijn geworden, hij snuffelde ongedurig rond, nu en dan aan de ketting rukkend, alsof hij zijn werk wilde afmaken.

De klip was op deze plek zeer steil en het leek levensgevaarlijk, hier een afdaling te ondernemen.

Het leek onbegrijpelijk, dat enig levend wezen hier een toevlucht wilde zoeken, want er was ternauwernood plaats, om hier met een vaartuig, al was het

nog zo klein, de kust te naderen en aan land te gaan.

Het is een vreemd, door de geleerden nog niet verklaard verschijnsel, dat de kusten van de Middellandse Zee geen eb en vloed kennen en men kon de toestand dus beoordelen naar de tegenwoordige stand van zaken en die toonde aan, dat het rotsachtige strand aan de voet van de klip nauwelijks een meter breed was.

De rots zelf leek ongeveer zestig meter hoog, maar zo breed, dat aan de rechterzijde het einde nauwelijks te zien was.

Aan de rechterkant echter leek een smal pad door de natuur gevormd te zijn, dat in talloze kronkelingen omlaag liep en ergens aan de voet van de rots scheen te eindigen.

Het was juist naar het begin van dit pad, dat Pomponnet zijn nieuwe meester scheen te willen trekken.

Geruime tijd bleven de drie mannen de omtrek bespieden, maar hoe zij zich ook inspanden, zij konden absoluut niets ontdekken, wat de onrust van de hond scheen te rechtvaardigen.

Raffles was echter vast besloten, zijn onderzoek voort te zetten en nog diezelfde avond wilde hij ontdekken, waar de hond hem heen zou brengen.

Eerst echter moest er gegeten worden, wederom koud, daar er geen sprake van was, hier een vuur aan te leggen.

De rugzak van Henderson werd opnieuw geopend en deze keer heel wat lichter gemaakt, want de lange wandeling had de mannen niet alleen vermoeid, maar ook hongerig gemaakt.

De zon raakte juist de kim, toen de drie mannen weer opbraken.

Zij gingen heel voorzichtig te werk, want hun instinct zei hun, dat zij in gevaar waren en dat er hier in de buurt vijanden waren, ofschoon zij onmogelijk konden zeggen, waar die zich ophielden.

Misschien echter hadden zij een kamp opgeslagen in een van die ravijnen of dalen, waarvan de drie mannen, zelfs van hun hoog gelegen standpunt, de bo-

dem niet konden zien.

Hoe het ook zij, Raffles had het vaste besluit genomen door te gaan tot het bittere einde en te zien waarheen het speurtalent van Pomponnet hen zou brengen.

Hij durfde wel op het instinct van de hond vertrouwen, want het dier zou zeker niet blaffen, tenzij het hem bevolen werd.

De afdaling begon.

Het pad, door de natuur gevormd, liep in bochten omlaag en eindigde beneden aan het smalle strand, als men tenminste die naam mocht geven aan een rotsachtig pad, dat zich langs de voet van de steile rots slingerde.

De klip was hier volkomen onbeklimbaar, tenzij men gebruik maakte van het pad, dat zij zoëven waren afgedaald, wat met een enkele blik te zien was.

Zelfs een gems zou geen kans zien, tegen die bijna loodrechte wand op te klauteren.

Pomponnet scheen echter nog niet het einde van zijn tocht te hebben bereikt, want hij bleef voortdurend rondsnuffelen en richtte zich nu naar een bosje, bestaande uit pijnbomen en war-rig struikgewas, dat hier, als door een wonder, een beetje aarde had gevonden om er wortel in te schieten.

Het stond op 'n plek, waar het strand plotseling breder werd, ongeveer vijftig meter landinwaarts en aan de voet van een hoge rots, van de steile klip gescheiden door een smal ravijn, nauwelijks twee meter breed.

Maar Raffles gaf niet direkt toe aan het verlangen van de hond, om naar dat bosje te gaan.

De drie mannen stonden hier op een volkomen open plek en zelfs een middelmatig schutter zou hen op die korte afstand gemakkelijk kunnen raken, zoals zij daar afstaken tegen de westelijke hemel, waar de zon in zee scheen te zinken.

De klip sprong hier een stukje vooruit en van deze natuurlijke schuilplaats uit, bespiedde Raffles geruime tijd, plat op de grond liggend, het bosje.

Er deed zich echter beslist niets ver-
dachts voor, geen tak kraakte, geen blad
ritselde; er scheen zich daar niemand
op te houden.

Nog even wachtte Raffles en toen, de
revolver in de rechtervuist houdend, de
hond met de linkerhand bij de halsband
grijpend, sloop Raffles verder, gevolgd
door Henderson en Brand.

[De schemering was gevallen.

Toch was alles nog heel duidelijk te
onderscheiden en zij zochten dan ook
zoveel mogelijk dekking achter de zwa-
re rotsblokken, die hier het strand be-
deekten.

Zo bereikten zij de rand van het bosje
en nog altijd bleef het stil.

Pomponnet drong onvervaard in het
kreupelhout door en Raffles had moeite
het hier in te tomen.

Nu stond Pomponnet stil voor schijn-
baar ondoordringbaar struikgewas en
zijn gedempt geknor bewees Raffles, dat
hij onraad rook.

Niet zonder moeite baande Raffles
zich een weg door de struiken en plot-
seling stond hij stil vol verbazing;
daarachter, uitstekend voor het oog ver-
borgen, ontdekte hij een lage, stevige
deur, ternauwernood een meter hoog en
zeker niet meer dan zestig centimeter
breed.

Deze deur sloot een opening in de rots
af en het was duidelijk, dat daarachter
een hol moest zijn.

Een ogenblik stond Raffles in twee-
strijd. Hij vond het zonderling, dat de
bandieten, als zij hier inderdaad waren,
het niet eens noodzakelijk hadden ge-
vonden een schildwacht uit te zetten.

Hij onderzocht de deur nauwkeurig,
zonder haar nog aan te raken, liet het
licht van zijn sterke zaklantaarn door
alle reten schijnen, richtte zich weer op
en zei glimlachend tegen Brand en Hen-
derson, die in de grootste verbazing toe-
keken, gereed om direkt handelend te
kunnen optreden:

— De heren bandieten maken gebruik
van de modernste hulpmiddelen. De
deur heeft een elektrische alarm-inrich-
ting, ik kan de draden duidelijk zien.

Geef mij de schaar eens, James.

Uit een klein leren etui nam Hender-
son een eigenaardig gevormd stukje ge-
reedschap, in de vorm van een knopen-
schaar, met lange, dunne en platte bek-
ken.

Raffles stak deze schaar door een van
de reten van de deur heen en knipte be-
hendig de elektrische draad door.

Hij probeerde nu de deur te openen,
maar zij bleek stevig gesloten te zijn
en hij moest zijn lopers te hulp roepen.

Vijf minuten werd er niets anders ge-
hoord dan het zacht knarsend geluid
van de fijne instrumenten in het slot,
en toen kon Raffles de deur openen.

Hij duwde haar eerst maar een paar
duim naar binnen, stak de hand door de
opening en voelde tastend, of er soms
nog een andere hinderpaal was.

Toen pas duwde hij de deur langzaam
helemaal open, na zijn lantaarn weer te
hebben gedooft.

Juist bijtijds ving hij Pomponnet weer
op, die wilde wegrekken.

De drie mannen keken in een volko-
men donkere tunnel. Het stervend dag-
licht drong hier heel slecht in door en
deed hier en daar de granieten wanden
glinsteren.

Raffles sloot zachtjes de deur weer
zonder haar in het slot te werpen en
overtuigde zich, dat er van het door-
knippen van de elektrische draad niets
te zien viel, als men er tenminste niet
speciaal oplette.

Het drietal stond enige minuten stil,
wachtend dat hun ogen zich aan de
duisternis zouden wennen, maar het
bleef oven pikdonker.

— Laten wij elkaar een hand geven
en langs de muur tastend verder gaan,
fluisterde Raffles.

Dat werd gedaan, maar de bodem was
zo ongelijk, dat zij zich ieder ogenblik
de voeten stootten en toen besloot Raf-
fles het er op te wagen en knipte zijn
zaklantaarn aan.

Het licht bescheen een nauwe gang,
ongeveer een meter breed en zó laag,
dat zelfs Brand gebukt moest lopen.

De tunnel maakte ongeveer vijftig

meter verder een scherpe bocht.

Klaarblijkelijk had, duizenden jaren geleden, de natuur deze gang gevormd ; hij was zeker niet het werk van mensenhanden.

Behoedzaam gingen de drie mannen verder en volgden de bocht van de tunnel, die zich langzamerhand verbreedde en hoger werd, zodat zelfs Henderson rechtop kon lopen.

Even voorbij de bocht stonden zij nu stil en toen fluisterde Brand verwonderd :

— Maar deze tunnel moet regelrecht naar de kust lopen.

— Dat doet hij en hij doet nog iets anders ook, hij daalt, bevestigde Raffles. Kijk maar, je kunt de bodem merkbaar zien hellen.

Hij hief zijn lantaarn in de hoogte, die de tunnel tot op verre afstand verlichtte.

Tegen de zoldering, rechts, liep de roodgekleurde draad, die ergens moest uitlopen op de alarmbel.

Nu en dan doofde Raffles de lantaarn en dan wachtten de drie mannen en speurden naar alle kanten, of zij misschien enig licht zouden zien, maar alles bleef duister.

De gang had geen zijtunnels, hij splitste zich nergens, onafgebroken liepen de wanden door.

De bodem werd gaandeweg egalier. Wel bijna tien minuten liepen de mannen zo verder en zij konden er niet meer aan twifelen ; zij waren op zijn minst tien meter gedaald, sedert zij de kleine houten deur achter zich sloten.

Een eigenaardig, eentonig, dof geluid drong sedert enige ogenblikken tot hen door.

Dat moest het ruisen van de golven zijn.

— Het is vóór ons uit, fluisterde Brand.

— En boven onze hoofden, mijnheer Brand, voegde Henderson er aan toe.

— Wij zouden dus onder de zee zijn ?

— Dat moet wel, zei Raffles. Weliswaar hebben wij niet snel gelopen, maar het boeje lag nauwelijks vijftig

meter van de kust ; wij hebben er echter minstens driehonderd afgelegd.

— Ik ben heel benieuwd, waar deze tunnel ons heenbrengt, antwoordde Brand.

— Ik geloof het je wel te kunnen zeggen ; hij zal ons naar een van de beide eilanden brengen, die wij net gezien hebben, antwoordde Raffles. Maar, komaan, laten wij verder gaan.

De tunnel verbreedde zich nu hoe langer hoe meer en was op dit punt ongeveer drie meter breed en twee meter hoog, bijna zuiver rechthoekig in doorsnee, behalve wat de bovenkant betreft, die flauw gewelfd was.

Raffles durfde nu het licht niet meer te laten branden en op de tast gingen de mannen verder, elkaar stevig bij de hand houdend, terwijl Pomponnet vooraan liep.

Raffles had de ketting vervangen door een eind touw, zodat het rammen van de schakels zijn aanwezigheid niet zou verraden.

Maar plotseling stond Raffles stil.

Zijn scherp gehoor had een geluid opgevangen.

Hij liet een zacht, waarschuwend gesis horen, waarna ze allemaal langzaam, sluipend verder gingen.

Nog dertig stappen en plotseling viel een flauwe schemering van boven in de tunnel, die zich opnieuw aanzienlijk verwijdd had.

Het schijnsel kwam van de rechterkant van de tunnel.

Uiterst behoedzaam deden zij nog enige passen en toen tastte de hand van Raffles in de ruimte : de tunnel hield nu plotseling op, de gang maakte dus een scherpe bocht of hier moest zich een zijgang bevinden.

Tegelijkertijd drong het gerucht van twistende stemmen tot de drie stoutmoedige mannen door.

Voorzichtig boog Raffles zich iets voorover en keek om de hoek, die de tunnel hier maakte.

Aan de linkerkant begon inderdaad een brede zijgang, kort en afgesloten met een vrij hoge, sterke, maar ruw be-

werkte deur, die half open stond.

Achter die deur was een rossig schijnsel zichtbaar, waarschijnlijk afkomstig van een aantal kaarsen of enige petroleumlampen en dat de hoofden verlichtte van een half dozijn mannen, die door de half open deur zichtbaar waren.

De tunnel scheen hier te eindigen.

Rechts, waar net het zwakke daglicht zichtbaar was geweest, begon een natuurlijke trap van brede, onregelmatige

treden.

Met de grootste voorzichtigheid stak Raffles, die steeds de linkerkant had gehouden, de tunnel over en sloop naar het onder einde van deze trap.

Maar dadelijk week hij weer terug; hij had net de over elkaar gekruiste benen gezien van een man, die daar blijkbaar op wacht stond en over de zee uitkeek.

HOOFDSTUK VII.

• DE STRIJD OP HET EILAND

Raffles voegde zich zo snel mogelijk weer bij zijn vrienden en het drietal ging een eind terug om krijgsraad te houden.

Raffles vertelde wat hij net gezien had en voegde er aan toe :

— Die man is zeker een schildwacht, ofschoon de bandieten van de kant van de zee waarschijnlijk nooit enig gevaar dreigt. Dit eiland zal door de gendarmes wel niet onderzocht zijn en als het wel het geval is, dan zal men niets ontdekt hebben.

Raffles had dit nauwelijks gezegd, of het daglicht verdween plotseling en er klonk een dreunend geluid, als van een zware steen, die omvalt.

Vervolgens klonken er schuivelende voetstappen en toen speelde een lichtstraal op de wand van de tunnel, die ge-

lukkig de drie mannen niet kon raken en een gedaante kwam de rotstrap af, stak de tunnel over en verdween aan de tegenovergestelde kant, blijkbaar om zich bij zijn makkers te voegen.

— De kerel schijnt de kleine ingang tot de trap met een zwaar rotsblok te hebben afgesloten, dat blijkbaar gemakkelijk weer kan worden opgelicht. Je herinnert je zeker wel, dat er ergens op de kust van Schotland een reusachtig rotsblok ligt, meer dan honderdveertig duizend kilo zwaar, dat zelfs door een kind gemakkelijk kan worden bewogen, doordat het ondervlak de vorm heeft van het onderste gedeelte van 'n schommelstoel en het zwaartepunt van de steen precies in het midden ligt. Iets dergelijks is misschien hier ook het geval.

Het was weer volkomen stil geworden, maar nu en dan klonk de stem van een van de bandieten, die een vloek slaakte en luid iets uitriep, om zijn makkers ergens van te overtuigen.

Nog even wachtte Raffles en toen zei hij fluisterend :

— Blijf hier op deze plek op mij wachten. Ik wil eens gaan kijken of ik hen niet kan bespieden en horen wat zij daar te bepraten hebben.

— Maar de hond zal je verraden.

— Daarvoor hoef je niet bang te zijn ; hij zal geen enkel geluid geven. Als ik in gevaar verkeer zal één enkel schot wel voldoende zijn om jullie te waarschuwen.

Hij drukte Brand de hand en sloop naar de zijgang, zich zo dicht mogelijk tegen de wand drukkend.

Henderson en Brand bleven in de duisternis achter.

Er verliep ongeveer een kwartier en toen kwam Raffles zó onverwachts en geruisloos terug, dat Brand een beweging van schrik niet kon weerhouden en naar zijn revolver greep.

— Ik ben het ! zei Raffles haastig.

— Iets van belang ontdekt ?

— Iets heel belangrijks. De schurken zijn van plan morgenavond een aanval te ondernemen op de boerderij van de oude boer, waar wij de gewonde bandieten hebben laten brengen, die daar door de politie zijn weggehaald. Ten eerste willen zij zich wreken en ten tweede denken zij daar een goede slag te zullen slaan, want morgen heeft het slachtoffer in spé veel geld in huis. Zij moeten zich echter haasten, want zij weten, dat de dag daarna al het geld op een bank zal worden geplaatst.

— Wat denkt je nu te doen ?

— Natuurlijk zullen wij onmiddellijk de politie waarschuwen. Die kan zich dan op de boerderij in hinderlaag leggen en de bandieten een warme ontvangst bereiden.

— En wij, mylord, zullen wij bij die ontvangst niet mogen aanwezig zijn ? vroeg Henderson op een teleurgestelde toon.

— Dat zal waarschijnlijk niet gaan, James, antwoordde Raffles. Wij hebben andere zaken te regelen en de politie zal het gemakkelijk af kunnen, want de rovers zijn van plan met slechts zes man te gaan.

— En de rest ? vroeg Brand.

— Die blijft hier.

— En wat doen wij ?

— Wij komen hier terug, zodra de zes kerels er op uit zijn getrokken, om hun slag te slaan. Er zijn er dan nog evenveel hier, maar dat zal wel geen bezwaar zijn, denk ik.

— Niet het minst, zei Henderson en de beide anderen hoorden hem zachtjes voor zich heen grinniken, blij als hij was bij het vooruitzicht, het nogmaals met de bandieten aan de stok te zullen krijgen.

— Maar nu moeten wij snel gaan, vrienden, want er is nog veel te doen.

— Waar gaan wij heen ?

— Naar Cassis. Dat is het dichtstbij en langs het strand het gemakkelijkst te bereiken. Vandaar moet de politie dan haar collega's in Marseille op de hoogte stellen.

De terugtocht begon en geen twintig minuten later hadden de drie mannen het andere einde van de tunnel weer bereikt.

Zij kropen door de lage deur, die Raffles vervolgens op slot deed, baanden zich een weg door het dichte kreupelhout, slopen door het bosje en bereikten het strand.

Nog was het niet volkomen donker en haastig sloegen de drie mannen de weg in naar het badplaatsje Cassis, waarvan zij de lichten al konden zien.

Aanvankelijk was de tocht tamelijk moeilijk, maar verderop verbreedde het strand zich en wanneer zij snel doorliepen, zouden zij gemakkelijk om tien uur het stadje hebben kunnen bereiken.

— Weet je wat ik daar bedenken ? vroeg Brand, nadat de drie mannen enige tijd zwijgend hadden doorgelopen.

— Laat eens horen.

— Veronderstel eens, dat het alarmsein daarbinnen gaat, omdat de deur

door een afdeling politie ontdekt en geopend wordt. Wat zouden zij dan doen ?

— Vermoedelijk zouden zij vluchten, antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar hoe ? Hoe zouden zij dat kunnen, als de tunnel de enige uitweg is ?

— Dat is hij juist niet. Zij kunnen met een motorboot vluchten, die zij ergens goed verborgen moeten hebben, want ik heb hun erover horen spreken. Enige stelden voor om met een motorboot naar Cassis te gaan, maar 't voorstel werd afgewimpeld ; zij zullen dezelfde weg nemen, die wij zijn afgekomen. En dat doet mij groot genoegen.

— Waarom ?

— Omdat ik zelf graag van die motorboot gebruik wil maken, antwoordde Raffles kalm.

De mannen liepen onder het spreken snel door en eindelijk bereikten zij tamelijk vermoeid het stadje Cassis.

Raffles zocht onmiddellijk het hoofdkantoor van de posterijen op, vroeg een telefooncel, belde het hoofdbureau van politie op en vertelde daar wat hen overkomen was ; maar een voornaam ding verzweeg hij en dat was de plek, waar hij het komplot van de aanslag had afgeluisterd.

Alvorens de politiemann, die hem te woord stond, daar naar kon vragen had Raffles de haak weer opgehangen en de man aan de andere kant van de lijn kon niet anders denken, of hij had gesproken met een van de bandieten, die uit wraakzucht zijn makkers wilde verraden.

Wij kunnen hier wel meteen vertellen, dat de inspekteur, die het telefoon-tje had aangenomen, zich onmiddellijk in verbinding stelde met de hoofdcommissaris van politie in Marseille, waar ogenblikkelijk de nodige maatregelen werden genomen om de struikrovers een hartelijke ontvangst te bereiden.

Raffles voegde zich weer bij zijn vrienden en na enig zoeken hadden zij een hotel gevonden, waar nog een paar kamers vrij waren.

Zij soupeerden, gingen vroeg naar bed

en sliepen acht uur achter elkaar, waarna zij volkomen verkwikt en uitgerust weer ontwaakten.

Alles beloofde een heerlijke dag en als echte toeristen, maakten zij een wandeling in de omgeving en daarna een kleine rijtoer.

Zij hadden niets te verzuimen en ook helemaal geen haast, want zij zouden toch niets kunnen doen, voor de avond gevallen was.

Toch gingen zij weer op weg na het diner, toen het nog klaarlichte dag was.

Zij zorgden nu echter, dat zij van het eiland af niet konden worden gezien, hetgeen wel meer tijd kostte.

Op deze manier wisten ze het eiland tot op een kilometer te naderen en hier hielden zij halt.

De zon was nog niet onder, maar het kon toch niet lang meer duren, of de zes bandieten zouden op weg gaan, want hun stond een langdurige tocht te wachten, dwars over de rotsen en de heuvels.

Ook moesten zij er op rekenen, dat in deze tijd van het jaar de dag al om half vijf aanbrak.

Op dat uur moesten zij alweer op de terugtocht zijn.

De drie mannen hadden post gevat op de top van een dichtbegroeide heuvel, vanwaar zij door een kijker het eiland en de naaste omgeving daarvan nauwkeurig konden gadeslaan.

Op het eiland zelf echter was geen teken van leven te ontdekken en ook van de man, die op uitkijk stond, viel niets te bespeuren.

Raffles begreep nu, dat de kerel van de landzijde blijkbaar onzichtbaar was, verborgen door de grote rotsblokken, waarmee het eiland bezaaid was.

Er verstreek bijna een uur en de zon was al achter de kim gedaald, toen er plotseling enige gedaanten zichtbaar werden, die langs 't steenachtige strand liepen, achter elkaar, zoals de Indianen plegen te doen en daarna het rotspad begonnen te beklimmen, dat naar de top van de klip liep.

— Gaat maar, vrienden, gaat maar, zei Raffles zachtjes in zichzelf lachend.

Ik geloof niet, dat jullie hier ooit zullen terugkeren. Gaat uw ongeluk maar tegemoet. Adieu !

Geruime tijd konden de drie mannen de bandieten volgen, toen dezen, voorzichtig nu en dan om zich heen kijkend, dezelfde weg volgden, die Raffles en zijn beide metgezellen de dag tevoren hadden afgelegd.

Na een half uur was er niets meer van hen te bespeuren ; zij waren achter de heuveltoppen in het noorden verdwenen.

De zon zakte al achter de kim, toen Raffles zich tot zijn beide metgezellen wendde en zei :

— Nu is het ogenblik om te handelen aangebroken, vrienden. Daar het waarschijnlijk is, dat er nog een wachtpost op het eiland is en deze ons niet mag vinden, zou het aanbeveling verdienen, wanneer een van ons die man onschadelijk maakte. Let wel, ik wil beslist niet dat er bloed vergoten wordt, tenzij wij om ons leven moeten vechten, want alles welbeschouwd, zijn al die kerels bloedorstige bandieten, die zelf geen ogenblik aarzelen om hun slachtoffers, wanneer zij zich verzetten, naar de andere wereld te helpen. Wie van ons zou de beste zwemmer zijn ?

— Dat ben jij, zonder enige twijfel, antwoordde Brand direkt. Henderson en ik kennen er ook wel wat van, maar ik geloof niet, dat wij een halve minuut onder water zouden kunnen zwemmen, zoals jij dat verstaat.

— Dan blijft het afgesproken, dat ik het eiland zwemmend zal proberen te naderen en de schildwacht zal overrompelen. Met mijn anti-magnetisch, schokvrij en waterproof polshorloge kan ik mijn zwemtocht timen en ik reken erop, dat over een half uur, van het ogenblik af waarop ik het water inga, de zaak in kannen en kruiken zal zijn. Zodra de bewaker buiten gevecht is gesteld, zal ik de steen oplichten en de kreet van de zeearend laten horen. Dat zal het sein zijn voor jullie beiden. Natuurlijk kunnen jullie me niet antwoorden, maar je zult in ieder geval weten,

dat alles goed gegaan is en dat je kunt komen. Neem mijn kleren mee, zodat ik die dadelijk weer kan aantrekken.

— En je wapens ?

— Die heb ik niet nodig ; ik heb mijn vuisten, antwoordde Raffles.

Bijna een uur verstreek en toen was het donker genoeg om de onderneming te kunnen wagen.

Voorzichtig daalden de drie mannen naar het strand af.

Dicht bij het bosje, dat de geheime deur afsloot, deed Raffles zijn kleren uit, op een korte broek na, die hem bij het zwemmen niet zou hinderen.

Brand liet eerst door Raffles de deur openmaken en pas toen deze zich overtuigd had, dat de twee mannen in de tunnel verdwenen waren, kroop hij naar het strand en stapte in zee.

Het was een warme dag geweest en de frisheid van het water verkwikte hem.

Met langzame, krachtige slagen, herhaaldelijk duikend, zwom Raffles op het eiland toe, dat als een donkere massa voor hem opdoemde.

De zee was kalm en hij had niet de minste moeite aan land te kruipen.

Toen hij zich afschudde als een poedel, zag hij aan zijn voeten onduidelijk iets bewegen.

Hij bukte zich en zijn hand kwam in aanraking met de harige kop van Pomponnet, die de twee in de tunnel eenvoudig in de steek had gelaten, Raffles gevolgd en hem ongemerkt was nagezwommen.

— Brave hond, fluisterde Raffles, terwijl hij het dier over de kop streelde. En nu geen geluid, denk er om !

Het was nog net licht genoeg, om een paar meter voor zich uit te kunnen zien en Raffles haastte zich de kant van het eiland op te zoeken, die van het land was afgekeerd.

Dit nam nauwelijks tien minuten in beslag, want het eiland was klein, nauwelijks iets meer dan een grillig gevormde rots, vol kloven en gaten, spitse pieken en steile hellingen.

Het was nu zaak heel voorzichtig te

zijn, want de bewaker zou zijn naakte lichaam, dat wit tegen de omringende duisternis afstak, misschien sneller ontdekken dan hem lief was.

Maar de hond zou hem bijstaan.

Het dier had waarschijnlijk al iets verdachts geroken, want vlak voor de voeten van Raffles liep hij snuffelend heen en weer, telkens iets verder en deze hoefde de hond alleen maar te volgen, wat intussen moeilijk genoeg was door de steeds toenemende duisternis.

Na bijna een half uur te hebben geklommen, telkens stilstaande en luisterend, bemerkte Raffles plotseling, op geen vijftig passen van zich af, een flauw schijnsel, dat telkens scheen uit te doven en weer op te flakkeren.

— Dat is mijn vriend de schildwacht en hij is zo onvoorzichtig om een pijp te roken, mompelde Raffles voor zich heen.

Hij maakte een omweg en naderde de man, die op een rotsblok zat en zacht voor zich heen floot, onhoorbaar lopend, zoals zijn gewoonte was.

Nauwelijks zes passen scheidden hem van de schildwacht, toen hij met zijn blote voet tegen een steen stootte, die wegrolde.

In een oogwenk was de bandiet over-eind en greep naar zijn mes.

Maar Raffles was hem net te vlug af.

Een sprong als van een tijger bracht hem vlak voor de man en het was niet zo donker, of zijn vuist vond zonder aarzeling de kaak van de bandiet, die een doffe kreet slaakte en tegen de grond sloeg.

Pomponnet keek Raffles met fonkelende ogen aan, begerig om deel aan de strijd te nemen, maar zijn hulp was overbodig.

Raffles liep snel naar de man toe, nam hem mes en revolver af, bond snel zijn handen op zijn rug met behulp van de halsdoek, die de kerel droeg en stopte hem vervolgens een stuk van zijn eigen gebreide muts in de mond.

— Het zal niet erg smakelijk zijn, bromde Raffles voor zich heen, maar het is in ieder geval zijn eigen hoofd.

Dit alles had nauwelijks enige seconden geduurd en dadelijk wendde Raffles zich weer om naar het zware rotsblok, waarbij de man gezeten had.

Hij bemerkte dat het over de opening van de tunnel was geschoven en iemand, die het geheim van het eiland niet kende, zou geen ogenblik vermoed hebben, dat dit rotsblok, bijna anderhalve meter hoog, de toegang afsloot tot het inwendige van het eiland, dat ongetwijfeld van vulkanische oorsprong was.

Zonder enige moeite kon Raffles het zware blok een kwart slag laten draaien en de ingang kwam bloot.

Dadelijk daarop klonk de doordringende roep van een zeearend, zo bedrieglijk nagebootst, dat onmiddellijk van het strand enige vogels terugriepen.

Raffles wachtte nog enige ogenblikken en begon daarna voorzichtig de eigenaardige trap, met zijn ongelijke treden, af te dalen, terwijl de hond hem op de voet volgde.

Voetje voor voetje ging hij verder, terwijl hij met zijn blikken de duisternis probeerde te doorboren.

Eindelijk had hij de bodem van de tunnel bereikt, die hier eindigde en een soort overwelfd plein vormde.

Aan zijn linkerhand begon de onderzeese tunnel en recht voor zich uit zag hij een rossige streep onder de deur, die deze eigenaardige vergaderzaal van de bandieten afsloot.

Hij zag, dat de hond kwispelstaartend wegliep en hij begreep dat Brand en Henderson in de buurt waren.

De schrandere hond, die als een kat in het duister scheen te kunnen zien, liep telkens heen en weer en verkleinde aldus de afstand tussen Raffles en zijn twee vrienden, totdat zij elkaars ademhaling konden horen.

— Ben jij het, Charles? vroeg Raffles zacht.

Er klonk een rauwe, Franse vloek, dadelijk gevolgd door het geluid, veroorzaakt door het openschuiven van een dievenlantaarn en de straal van 't licht trof Raffles midden in zijn gezicht.

Maar het lichtschijnsel trof ook de

loop van een revolver.

Raffles bukte zich snel als de gedachte en tegelijkertijd ging het schot af. Op hetzelfde ogenblik vloog de deur aan het einde van de korte zijgang open en vier bandieten stormden, niets begripende van wat er gebeurde, naar buiten.

Het zag er voor Raffles lelijk uit, maar een ogenblik later veranderde het toneel.

Want Henderson en Brand, door het rumoer opmerkzaam geworden en verschrikt door het horen van het schot, kwamen aanrennen en vielen als 'n bom te midden van de geschrokken bandieten.

Nu was het pleit binnen enkele seconden beslist, want vier tegenstanders voor een man als Henderson, dat betekende niets.

Er werd niet meer geschoten, zelfs de messen konden al gauw geen dienst meer doen, want de eigenaars lagen kreunend en ijselijk vloekend in een hoek, denkend dat de wereld verging.

Er werd onmiddellijk meer licht gemaakt en Raffles hield een lantaarn, boven het gezicht van de man, met wie hij zo 'n onverwachte ontmoeting had gehad.

Hij slaakte een kreet van verrassing en riep :

— Nu begrijp ik waarom Pomponnet het spoor zo voortreffelijk volgde en zo bijzonder vriendelijk was tegen die man ; het is de hondenkoopman uit Marseille, van wie ik het dier heb gekocht. Onze vriend scheen dus in zijn vrije tijd het beroep van struikrover uit te oefenen. Nu, hij zal het niet lang meer doen, denk ik.

De bandieten werden, voor zover dit nog noodzakelijk was, stevig gebonden en daarop stapten de mannen het vergaderlokaal binnen, waar Raffles snel zijn kleren weer aantrok.

Het bleek een vrij groot hol te zijn, verlicht door twee petroleumlampen en grillig gevormd, met diepe nissen hier en daar en een heel hoge zoldering.

Er stond een ruw houten tafel, een

tiental stoelen, uit planken vervaardigd en in het rond lagen matrassen en dekens, zodat hier wel vierentwintig man een slaappleats konden vinden.

Maar de aandacht van Raffles werd aanstonds getroffen door een stevige, zware kist van eikenhout.

Hij liet vlug het slot springen en bromde voldaan : de kist was tot aan de rand gevuld met gouden en zilveren sieraden en gouden munten van verschillende landen.

— Nu is het zaak om hier weg te komen, vrienden, zei Raffles, tevreden de kist weer sluitend.

Hij keek rond en ontdekte in een van de nissen de voet van een ijzeren ladder.

Hij liep er op toe en zag dat de ladder verdween in een bijna loodrechte koker.

Hij klom snel naar boven, gewapend met zijn lantaarn en bemerkte, dat deze schoorsteen uitkwam achter in een lang en laag hol, dat schuin afliep naar de zee.

De golven bespoelden de ingang.

En vlakbij, op een ruw getimmerde helling lag een grote, zeewaardige motorboot.

Raffles klom haastig weer naar beneden en zei kortaf :

— Komt mee, vrienden, wij vertrekken. James, die kist zal voor jou wel niet te zwaar zijn, hé ?

Henderson glimlachte even, tilde de kist zonder enig bezwaar op zijn schouder en liep er mee naar de ladder.

Het was intussen toch nog lastig de kist naar boven te krijgen, daar Henderson zich tenminste met één hand moest vastgrijpen, maar het lukte toch.

Raffles overtuigde zich, dat de motorboot voldoende benzine en olie aan boord had, de kist werd ingeladen, de mannen wipten in de boot en met een enkele slag sloeg Henderson de wig los, die het vaartuig op zijn plaats hield.

Langzaam gleed de motorboot langs de met vet besmeerde planken omlaag, bereikte de oppervlakte van het water en voer, door Raffles bestuurd, de lange tunnel uit, die halverwege met water gevuld was.

Het was een prachtige schuilplaats en het viel niet te verwonderen, dat de politie hier niets had kunnen ontdekken.

Maar op het oogenblik, dat de motorboot het ruime sop zou kiezen, klonk een klagend geblaf, het was Pomponnet, die Raffles toch verre boven zijn oude

meester scheen te verkiezen en door Henderson bij het nekvel uit het water aan boord werd getrokken.

Dezelfde nacht werd de hele bende tot de laatste man door de politie gearresteerd...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE SCHAT IN DE MORRIS

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266